

[Lysholt Hansen.]

de offentlige udgifter, og der var hos alle tilslutning til yderligere besparelser i 1973-74. Jeg erindrer, hvorledes jeg understregede, at arbejdet med at finde besparelser måtte været et anliggende, som vedrørte hvert enkelt medlem af dette høje ting, og jeg opfordrede derfor til, at der sideløbende med drøftelserne i finansudvalget blev ført spareforhandlinger inden for folketingets øvrige faste udvalg. Hver for sig rummer disse udvalg en sagkundskab, der kan supplere finansudvalget, når besparelserne skal findes. Min opfordring fik en måske lidt tøvende, men alligevel velvillig modtagelse. Og hvordan er det så gået?

Arbejdet i finansudvalget har været præget af den kendte grundige, kritiske og saglige gennemgang af finanslovsforslaget. Tillægsbetænkningen af 14. marts giver et godt indtryk af arbejdets omfang og karakter, og skal jeg sammenfatte resultaterne, må det blive i 3 punkter.

For det første har der været tale om en finpudsning. Område for område er vi gået ned i de enkelte sagsforhold. Dette arbejde har givet anledning til en række ændringsforslag, hvorom der ikke er politisk strid.

For det andet har der været tale om at udarbejde mere sikre skøn over såvel statens indtægter som de lovbundne udgifter. Derudover har man indarbejdet udgifterne ved ny lovgivning i budgettet, og resultaterne ses i finansplanen af 12. marts 1973, hvor hovedtallene fortæller, at statens indtægter nok bliver 1,4 milliarder kr. større end anslået i november. Det hænger sammen med, at lønninger og priser efter alt at dømme stiger stærkere end antaget. Det koster på den anden side 450 mill. kr. til en ekstra dyrtidsportion.

Formanden: Jeg beder alvorligt medlemmerne medvirke til, at alle medlemmer fra deres pladser har chance for at høre, hvad der siges fra talerstolen.

Lysholt Hansen: De lovbundne udgifter skønnes at blive ca. 350 mill. kr. større end anslået i november. Disse tre hovedposter skulle tilsammen rumme en forbedring af den statsfinansielle stilling på 600 mill. kr. Tages de øvrige forskydninger med i billedet, bliver forbedringen ca. 650 mill. kr.

Dette skønnede regeringen ikke var nok. Derfor rummer finansplanen af 12. marts en post kaldet „yderligere besparelser“ på 600 mill. kr.

Dermed er vi ovre i det tredje resultat af arbejdet i finansudvalget: en klar erkendelse af, at der måtte yderligere og væsentlige besparelser til. Dette kæder arbejdet i finansudvalget sammen med arbejdet i regeringen og i folketingets faste udvalg.

Hvorledes er det så gået med dette arbejde? Ja, her må det nok erkendes, at det kun delvis lykkedes at inddrage folketingets faste udvalg i sparebestræbelserne. Der blev ikke tale om egentlige spareforhandlinger i disse udvalg, men i de enkelte partier fandt udvalgsmedlemmerne sammen om forslag, der kunne indgå i partiernes spareplaner. Disse ideer samledes i udspil, som forhandles i folketingets politisk-økonomiske udvalg. Derfra gik forhandlingsresultaterne videre til finansudvalget, hvor de udmøntedes i de konkrete ændringsforslag til finanslovsforslaget, som vi senere i dag skal stemme om.

Det første større udspil i spareforhandlingerne kom, da regeringen den 9. februar 1973 lagde en oversigt over sparemulighederne frem til forhandling i det politisk-økonomiske udvalg. Oversigten, som er gengivet på side 195-198 i tillægsbetænkningen af 14. marts fra finansudvalget, pegede navnlig på de mere langsigtede løsninger, men dog også på forslag til besparelser på finansloven for 1973-74, og med denne plan indbød regeringen folketingets partier til en drøftelse af hele den offentlige udgiftspolitik.

Det var dog ikke let at få forhandlingerne i gang i det politisk-økonomiske udvalg. I stedet for at begynde med regeringsoplægget af 9. februar valgte oppositionspartierne at udarbejde deres egne spareforslag, og da det gik så tungt i udvalget, arbejdede regeringen og den socialdemokratiske folketingsgruppe videre for sig selv. Men lidt ind i marts skete der noget. Den 7. marts kom der et konservativt spareforslag. Dagen efter forelå socialdemokratiets, og den 9. marts kom et fælles forslag fra venstre og de radikale, og dette satte gang i forhandlingerne. Det stod dog klart, at der ikke kunne ventes noget forhandlingsresultat, inden finansudvalget den 14. marts skulle afgive sin tillægsbetænkning, og derfor anmeldte